הנער שהלך אל רוח הצפון

נורווגיה

חיה פעם אלמנה עניה ולה בן אחד. היא הייתה חלשה וחולנית ולכן בנה הלך למזווה שמחוץ לבית כדי להביא מעט צידה לבישול. אך כשרק יצא מהמזווה באה רוח הצפון ובנשיפה חזקה, העיפה את המזון וזה נישא באוויר למרחק.
הנער חזר למזווה כדי לקחת שוב אוכל אבל כשרק יצא רוח הצפון באה שוב והעיפה את הכל שנית.
וכך גם קרה בפעם שלישית.
הנער התרגז מאוד וחשב שהרוח לא נוהגת יפה.
הוא החליט שילך אליה וידרוש שתחזיר לו את האוכל שהעיפה.
אז הוא יצא לדרך והלך זמן רב עד שהגיע לביתה של רוח הצפון.
"שלום" אמר "ותודה שבאת לבקר אותנו אתמול."
"שלום" ענתה הרוח בקול רם וצרוד "ותודה שבאת לבקר אותי. ומה רצונך?"
"הו" ענה הנער "רציתי רק שתחזירי לי בטובך את האוכל שלקחת ממני אתמול, על מדרגות המזווה, כי אין לנו הרבה ממנו ואם תמשיכי לחטוף לנו אותו, לא יישאר לנו כלום ונמות מרעב."
"אין לי אוכל שלך ולא אוכל להחזיר לך אותו, אבל אם אתה במצוקה כזו אתן לך מפת שולחן. היא תיתן לך את הכל שתרצה אם תגיד לה 'מפה, פרשי את עצמן והגישי לנו אוכל טוב!'"
זה סיפק את הנער והוא התחיל לחזור הביתה. אך הדרך חזרה הייתה ארוכה והוא לא יכול היה לחזור עוד באותו היום, ולכן הוא נכנס לפונדק הדרכים. וכאשר התכוננו שם להתיישב לארוחה, הוא שם את המפה על השולחן ואמר "מפה, פרשי את עצמך והגישי לנו אוכל טוב",
רק אמר את הדבר והמפה עשתה כפי שביקש והדבר מצא מאוד חן בעיניהם של כל הנוכחים, ובמיוחד בעיניה של בעלת הבית.
לכן, כשהנער ישן היא החליפה את מפת הפלא במפה דומה לזו שקיבל מרוח הצפון, אלא שזו לא יכלה להגיש אפילו פרוסת לחם יבשה.
הנער קם בבוקר, לקח את המפה והלך ועוד באותו היום הגיע הביתה לאמו.

"הייתי אצל רוח הצפון" אמר "והיא דווקא הגונה מאוד כי נתנה לי את המפה הזאת. מספיק שאומר 'מפה, פרשי את עצמן והגישי לנו אוכל טוב!' ואקבל כל אוכל שרק ארצה."
"יתכן מאוד, יקירי" אמרה אמא "אבל להאמין זה לראות, ואני לא אאמין עד שלא אראה זאת."
הנער מיד שם את המפה על השולחן ואמר "מפה, פרשי את עצמן והגישי לנו אוכל טוב!" אך לא קרה שום דבר.
"טוב" אמר "אין ברירה אלא לחזור אל רוח הצפון" והלך.
הוא הגיע לביתה של הרוח לפנות ערב.
"ערב טוב!" אמר
"ערב טוב!" ענתה רוח הצפון.
אני רוצה פיצוי על האוכל שלקחת ממני, כי המפה שנתת לא שווה כלום."
"אין לי אוכל שלך" אמרה הרוח "אבל אתן לך איל שיורק מטבעות זהב כשתומר 'איל, איל, עשה זהב!'"
הנער קיבל את האיל והתחיל לחזור הביתה, אבל בדרך נכנס ללון באותו הפונדק בו לן קודם. אך לפני שנשכב לישון רצה לבדוק האם רוח הצפון אמרה אמת ואמר לאיל כפי שהסבירה הרוח, ומצא שאמנם כך הדבר. אלא שבעל הפונדק ראה את הדבר ובלילה החליף את האיל באיל אחר.
בבוקר חזר הנער לביתו ואמר לאמו "אכן רוח הצפון היא הגונה מאוד. היא נתנה לי איל שמפיק מטבעות זהב כשרק אגיד לו 'איל, איל, עשה זהב.'"
"יפה בני" אמרה האם "ואני אאמין בכך כשרק אראה את הזהב."
"איל, איל! עשה זהב" אמר הנער אך מה שהאיל עשה לא היה זהב כלל.
חזר שוב הנער לרוח הצפון, אמר שהאיל לא עושה זהב וביקש תמורה למזון שנאבד.
"טוב" אמרה רוח הצפון "אין לי יותר מה לתת לך אלא רק את האלה הזו. אם תומר 'אלה, אלה הרביצי' היא תתחיל להרביץ עד שתגיד שוב 'אלה, אלה עצרי עכשיו.'"
ושוב התחיל הנער לחזור הביתה ובדרך נכנס שוב לאותו הפונדק בו לן קודם. אבל מאחר שהבין עכשיו לאן נעלמו המפה והאיל שלו נשכב אבל רק עשה את עצמו ישן. בעל הפונדק ראה את האלה והבין שגם בה יש כוחות פלא, והחליט להחליפה באחרת. אבל כשרק שם את ידו עליה קרא הנער "אלה, אלה הרביצי!"

והאלה התחילה להכות בבעל הפונדק, ורדפה אחריו למרות שברח וקפץ מעל ספסלים ושולחנות ובכה וזעק "וי! וי! עצור את האלה כי אחרת היא תהרוג אותי. אחזיר לך את המפה ואת האיל, רק תעצור את המכות!"
כשהנער החליט שבעל הפונדק נענש דיו אמר "אלה, אלה! עצרי עכשיו!"
ואז שם את מפת הפלא לכיסו והתחיל לחזור הביתה כשהוא מוביל את האיל בחבל הקשור לקרניו.
וכך קיבל תמורה על האוכל שנאבד.